

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Васил Василев Въззивно търговско дело № 20241001000079 по описа за 2024 година

Производството е по чл.267 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба от Националната агенция за приходите, гр. София, ул. “Княз Дондуков” № 52 против Решение № 1342 от 07.11.2023 г. постановено по т. д. № 1091/2023 г. по описа на Софийски градски съд, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя против „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД-в несъстоятелност, с ЕИК 130424529, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Г. С. Раковски“ № 153, вх. А, ет. 6., ап. 16, искиове имащи правно основание по чл. 692, ал. 2, т. 1 ТЗ за установяване, че приетите в производството по несъстоятелност открито спрямо „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД-в несъстоятелност, с ЕИК 130424529 публични вземания на държавата в размер на общо 133 501,76 лв., от които 115 434,69 лв. – главница и 18 067,07 лв. – лихви се ползват с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, доколкото са обезпечени с наложени обезпечителни мерки – запори вписани в ЦРОЗ под № 2023022000832 и под № 2023022000950. В жалбата са развити подробни съображения относно незаконосъобразността на решението. Иска се да бъде постановено решение, с което обжалваното решение да бъде отменено и вместо него бъде постановено решение, с което предявеният иск бъде уважен.

Въззиваемото дружество, уведомено по реда на чл.50, ал.2 от ГПК, не е взело становище по делото.

Синдикът на дружеството не е взел становище по делото.

Софийският апелативен съд , като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в същата оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба от ищеца НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, с адрес – гр. София, ул. „Княз Дондуков“ № 52, срещу „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД-в несъстоятелност, с ЕИК 130424529, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул. „Г. С. Раковски“ № 153, вх. А, ет. 6., ап. 16. Предявен е иск по чл. 692, ал. 2, т. 1 ТЗ за установяване, че приетите в производството по несъстоятелност открито спрямо „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД-в несъстоятелност, с ЕИК 130424529 публични вземания на държавата в размер на общо 133 501,76 лв., от които 115 434,69 лв. – главница и 18 067,07 лв. – лихви се ползват с ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, доколкото са обезпечени с наложени обезпечителни мерки – запори вписани в ЦРОЗ под № 2023022000832 и под № 2023022000950. Поддържа се, че с молба от 27.02.2023 г. НАП е предявило за приемане и удовлетворяване в откритото производството по несъстоятелност на „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД публични вземания с общ размер от 157 088,15 лв. На 05.04.2023 г. по портидата на ответното дружество в ТРРЮЛНЦ е обявен списък на приетите вземания на кредитори на търговеца, предявени в сроковете по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в които са включени посочените по-горе публични вземания. Вземанията били приети от синдика в пълния им размер, но при предвиден ред на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ, а лихвите начислени след датата на постановяване на решението за откриване на производство по несъстоятелност - по реда на чл. 722, ал. 1, т. 9 ТЗ. В срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ ищецът[1]направил възражение срещу определената от синдика поредност на удовлетворяване на предявените и приети публични вземания в размер на сумата от 133 501,76 лв. С определение от 20.05.2023 г. постановено от съда по несъстоятелността на основание чл. 692, ал. 4 ТЗ възражението на НАП било оставено без уважение, а съставения от синдика списък на приетите вземания бил одобрен без да се направят изменения по отношение възприетия ред за удовлетворяване на вземанията на НАП отнасящи се до сумата от 133 501,76 лв. Поддържа се в исковата молба, че основание за възникването на публичните вземания в размер на сумата от 133 501,76 лв. предявени за удовлетворяване в производството по несъстоятелност на ответното дружество са ревизионен акт от 07.02.2023 г., поправен с ревизионен акт от 20.02.2023 г. и декларации по ЗКПО, както и такива по Образец 6 към КСО и по ЗДДФЛ. Поддържа се, че посочените вземания имат характера на обезпечени такива по смисъла на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ поради това, че за същите от публичен изпълнител при НАП били наложени запори, което е било направено чрез издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 15.04.2022 г., Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки от 25.01.2023 г. и Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки от 21.02.2023 г. Поддържа се, че тези запори са били вписани от ищеца в ЦРОЗ под № 2023022000832 и № 2023022000950, поради което ищецът имал привилегията да получи удовлетворяване на вземанията си в размер на 133 501,76 лв. по реда на чл. 722, ал. 1, т. 1

ТЗ.

От страна на ответното дружество не е подаден отговор на исковата молба.

По делото на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ съдът е конституирал като страна в производството – В. П., в качеството му на назначен синдик на ответното дружество, в който се поддържа, че според чл. 200 ДОПК налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. Вярно било, че сочените в ИМ постановления за обезпечение на вземанията датирани от 15.04.2022 г. и 25.01.2023г., но доколкото в чл. 202, ал. 1 ДОПК се предвиждало, че запорът на вземания на длъжника от банки се смятат за наложени от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката, а ищецът не е ангажирал доказателства от такова естество, то не можело да се смята, че наложените обезпечения са произвели действие. На следващо място се изтъква, че наложените с постановленията от 15.04.2022 г. и 25.01.2023г. запори са били вписани в ЦРОЗ по реда на ЗОЗ към момент следващ датата на постановяване на РОПН /20.02.2023 г./, а съгласно чл. 638, ал. 4 ТЗ не е допустимо налагането на обезпечителни мерки по реда на ГПК или ДОПК върху имущество на длъжника след откриване на производство по несъстоятелност спрямо него. Поради това, че налагането на обезпечителната мярка завършва с вписването на запора в ЦРОЗ, а това е станало факт след момента на откриване на производството по несъстоятелност спрямо „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД, то същата не е породила обезпечително действие, поради което кредитор не може да ползва привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ.

За да постанови обжалваното решение съдът е приел за установено следното от фактическа страна: Съдът е направил служебна справка по партидата на дружеството в Търговския регистър и е установил, че спрямо него с Решение № 151 от 03.02.2023г. по т.д. № 1352/2022 г. на СГС е обявена неплатежоспособността му с начална дата – 31.12.2021 г. и е открито производство по несъстоятелност. Решението е обявено по партидата на дружеството на 03.02.2023 г. За временен синдик на дружеството е назначен – В. П., който с определение от 27.10.2023 г. Е назначен за постоянен синдик. С молба изх. № М-24-28-1658 от 27.02.2023 г. /постъпила по делото на 06.03.2023г./ Националната агенция за приходите е предявила за приемане с в производството по несъстоятелност публични вземания към него в общ размер на сумата от 157 088,15 лв., от които 137 733,62 лв. – главници и 19 354,53 лв. – лихви. За част от тях /115 434,69 лв. – главница и 18 067,07 лв./ Националната агенция за приходите поддържа, че са обезпечени с наложени запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и депозити, които запори са били надлежно вписани в ЦРОЗ на 20.02.2023 г., за което им се следва привилегия на удовлетворяване по смисъла на чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ. На 05.04.2023 г. по партидата на дружеството е обявен списък на приети вземания, в чието съдържание са включени като необезпечени предявените от НАП вземания посочени по-горе с ред за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ и чл. 722, ал. 1, т. 9 ТЗ. В списъка е посочено, че вписванията на наложените от НАП запори в ЦРОЗ са извършени на 20.02.2023 г., което е момент следващ този на постановяването на решението за откриване на производство по несъстоятелност – 03.02.2023 г. На 11.04.2023 г. в срока

чл. 690 ТЗ НАП подал възражение, с което е поискал да се внесат промени в изготвения от синдика списък на приети вземания предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, състоящи се в това относно публични вземания в размер на сумата от 133 501,76 лв. да бъде предвиден ред за удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ, поради това, че същите са обезпечени с вписани по реда на ЗОЗ в ЦРОЗ запови. С определение от 20.05.2023 г. постановено по т.д. № 1352/2022 г. на СГС е одобрил на основание чл. 692, ал. 4, вр. ал. 2 ТЗ, списък на предявени от кредиторите и приети от синдика вземания на кредиторите на дружеството, обявен в ТР – АВ под №20230405105455 и е оставил без уважение направеното възражение. С постановление с изх. № С 220022-022-0023830/15.04.2022 г. са наложени обезпечителни мерки за събирането на изискуеми публични вземания от „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД по изпълнително дело № 221180807/2022 г. в размер на 7 676,21 лв. – главница и 115 583,58 лв. – лихва. С друго постановление № С230022-023-0000175/25.01.2023 г. са наложени обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК за събиране на бъдещи публични вземания от дружеството в размер на сумата от 105 101,28 лв., в т.ч. главница – 90 764,07 лв. и лихва – 14 337,21 лв. Представено е удостоверение № 1571175/20.02.2023 г. издадено от ЦРОЗ, с което се удостоверява, че по партия № 130424529 на дружеството са извършени вписвания на запови по реда на чл. 4 от ЗОЗ на датата – 20.02.2023 г. в 11,51 ч. и 12,21 ч. , като вписванията са под № 2023022000832 и под № 2023022000950, като те са инициирани от ТД на НАП – София.

За да постанови обжалваното решение съдът е приел от правна страна, че с разпоредбата на чл. 722, ал. 1 от ТЗ е предвиден ред за удовлетворяване на приети вземания в производството по несъстоятелност като съгласно чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ първи по ред са вземанията, обезпечени със залог или ипотека, или запови или възбрана, вписани по реда на Закона за особените залози. По делото е установено, че в производството по несъстоятелност на ответника са приети за удовлетворяване публични вземания, в това число и такива в размер на 133 501,76 лв., от които 115 434,69 лв. – главница и 18 067,07 лв. – лихви, които са предявени от Национална агенция за приходите с молба от 06.03.2022 г. и които вземания са обезпечени със запови. От приложеното по делото удостоверение от ЦРОЗ е установено, че вписаните запови са вписани по искане на НАП, като не са налице данни, дали представените по делото постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки, са основанията послужили за вписванията, поради това, че липсва представяне на заявленията за вписване и приложените към тях документи. Съдът е приел, че липсата на данни за основанията, въз основа на които са извършените вписванията съставлява самостоятелно основание за неоснователност на предявените искове, като недоказани. Съдът е приел, че исковете биха били основателни само ако бъдат доказани твърденията на ищеца, на които е основал исковете си, че процесните постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки на публичния изпълнител при ТД на НАП София, индивидуализирани в исквата молба, са вписани по партията на длъжника в ЦРОЗ. Съдът е приел, че след като този факт не е доказан, то исковете са неоснователни само на това основание.

Според решението привилегия по чл.722, ал.1, т.1 ТЗ на приетите процесии публични вземания, произтичаща от наложените запори по реда на ДОПК не съществува. Вписването на процесните обезпечителни мерки, наложени по реда на ДОПК, е недопустимо. С разпоредбата на чл.26. ал. 3. т.11 от ДОПК /ДВ, бр. 108 от 2007 г., в сила от 19.12.2007 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2008 т.1, е предвидено в ЦРОЗ да се вписва запорът, наложен по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. С изменението на тази норма с ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г., е отпаднала възможността за вписване на наложените по реда на ДОПК обезпечителни запори. В случая вписванията на запорите в ЦРОЗ е извършено на 28.03.2019 г., към която дата Законът за особените залози не предвижда такава възможност, което обуславя и недопустимост на извършеното вписване. Съдът е приел, че вписването на запор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповираното имущество като при принудително изпълнение зложният кредитор ще има качеството на хирографарен, а не на обезпечен. Вписването на запор по реда на ЗОЗ не осигурява право на вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е наложен запора, като такова право не би могъл да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност. Вписването на запора по реда на ЗОЗ, има за цел да противопостави правата на лицето, в чиято полза е вписан на правата на кредитора, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху имуществото. Залогът, вписан след запора върху същото имущество, не може да се противопостави на правата на вписалия запора, по силата на чл. 12, ал. 2 и чл. 30. ал. 1 от ЗОЗ. В този случай вписалият залог има качеството хирографарен кредитор. Вписването на обезпечителните мерки, конкретно запор, по реда на ЗОЗ има за цел не право на предпочтително удовлетворяване, а предимство при конкуренция на различните способности на принудително реализиране на зложното право. С оглед чл. 32а от ЗОЗ. вписването на насочване на принудително изпълнение по реда на ГПК или ДОПК осуетява изпълнение от зложния кредитор в случай, че то не е вписано от него преди това. Съдът е приел, че дори и да не бъде възприето становището, че привилигировани по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ в производството по несъстоятелност са само приети вземания, обезпечени със залог или ипотека, в случая не могат да възникнат последиците по тази норма, поради това, че по делото е установено, че запорите, наложени по реда на ДОПК от публичния изпълнител спрямо имущество на длъжника са вписани по реда на ЗОЗ в ЦРОЗ след откриването на производството по несъстоятелност по отношение на длъжника. В случая решението за откриване на производство по несъстоятелност е от 03.02.2023 г., на която дата е обявено по партидата на дружеството, а вписванията в ЦРОЗ на наложените от ищеца запори по реда на ДОПК е от 20.02.2023 г. Съгласно нормата на чл. 638, ал. 4, изр. 3 от ТЗ след откриване на производството по несъстоятелност отпада възможността върху имущество на длъжника да бъдат налагани обезпечителни мерки по реда на ДОПК или ГПК, поради което е недопустимо след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност да се вписва запор върху имущество на длъжника, дори и постановлението за налагането му да е с по-ранна дата.

Софийският апелативен съд счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Атакуваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът е обвързан от направените от жалбоподателя оплаквания в жалбата.

Поддържа се в жалбата, че в противоречие с разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ, първоинстанционният съд е приел, че вписването на заповор по реда на Закона за особените залози не предоставя никаква привилегия на кредитора в производството по несъстоятелност. Според жалбоподателя волята на законодателя е ясна и създава привилегия за кредитор, чиито вземания са обезпечени със заповори, вписани по реда на Закона за особените залози, да удовлетворят предпочтително вземанията си при разпределение на суми, получени от реализация на имуществото, върху което са наложени обезпечителните мерки.

Съдът счита, че становището на жалбоподателя е неоснователно и противоречи със съдебната практика по поставения въпрос. Съгласно [чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ](#) вземанията, възникнали до откриването на производството по несъстоятелност, обезпечени със залог или ипотек, или заповор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ се ползват с право на предпочтително удовлетворение от получената сума при реализацията на обезпечението. В теорията се възприема становище за необходимостта от корективно тълкуване *de lege lata* на [чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ](#) в частта, предвиждаща привилегия при удовлетворяване на вземанията, обезпечени със заповор или възбрана, вписани по реда на ЗОЗ. Приема се, че вписването на заповор има за последица противопоставимост на правата на обезпечения кредитор по отношение на кредитор, в чиято полза е учреден по-късно особен залог върху заповорираното имущество /[чл. 12, ал. 2](#) и [чл. 30, ал. 1 ЗОЗ](#)/, като при принудително изпълнение зложният кредитор ще има качеството на хирографарен, а не за обезпечен. В този смисъл вписването на заповора не дава право на вискателя да се удовлетвори предпочтително от имуществото, върху което е учреден залога, като такова право не може да има и кредиторът с прието вземане в производството по несъстоятелност. При това тълкуване се отчита, че целта на вписването на обезпечителни мерки по реда на [ЗОЗ](#) не е създаване на право на предпочтително удовлетворяване, а предимство при конкуренция на различните способи на принудително реализиране на зложното право, тъй като вписването на насочване на принудително изпълнение по реда на [ГПК](#) или [ДОПК](#) осуетява пристъпване към

изпълнение от страна на заложения кредитор [/чл. 32а ЗОЗ/](#). Съгласно специалните правила, уреждащи действието на запора и възбраната, вискателят, ползващ се от обезпечението, няма предимство при удовлетворяването си спрямо конкуриращи кредитори [/чл. 459, ал. 1 вр. 457, ал. 1 и чл. 460 ГПК](#), т. 7 от [ТР № 2 от 26.06.2015 г.](#) по т. д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК и [чл. 217, ал. 1 и 3 и чл. 194, ал. 5 ДОПК](#)/. В тази насока са : Определение № 519 от 15.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 515/2019 г., I т. о., ТК/, Решение № 11829 от 10.08.2020 г. на САС по т. д. № 598/2020 г.

Поддържа се в жалбата, че посочената съдебна практика е известна на жалбоподателя, но с оглед защита на обществения интерес в производството по несъстоятелност, законодателят е създал редица привилегии за публично-правните вземания, които се изразяват в следното: служебно вписване в списъка на приетите вземания на влязъл в сила акт [/чл. 687, ал. 2 от ТЗ/](#); възможност за продължаване на изпълнението по реда на ДОПК след откриване на производството по несъстоятелност [/чл. 638, ал. 1 от ТЗ, вр. чл. 193 от ДОПК/](#); удовлетворяването на публичноправните вземания на държавата и общините, възникнали до решението за откриване на производството по несъстоятелност, преди вземанията на хирографарните кредитори, възникнали в същия период; гласуване на плана за оздравяване в отделен клас на приетите вземания по [чл. 722, ал. 1, т. 6 от ТЗ /чл. 703, ал. 2, т. 3 от ТЗ/](#). Поддържа се, че нормата на [чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ](#) е част от систематично въведени от законодателя правила, обезпечаващи обществения интерес и създава привилегия на публичноправните вземания, поради което приетото от съда е незаконосъобразно.

Съдът в настоящия му състав споделя съображенията на жалбоподателя относно посочените привилегии на публичноправните вземания, но счита, че следва да се има предвид и следното: Публичните вземания се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон е предвидено друго [/чл. 163, ал. 1 ДОПК/](#), като могат да се събират и чрез участие в производство или чрез присъединяване към открито производство по несъстоятелност на длъжника [/чл. 164, ал. 1 ДОПК/](#). Когато НАП е избрал да събира публичните вземания в производството по несъстоятелност на дружеството-длъжник, следва да ги предави пред съда по несъстоятелността, като синдикът ги включва в списъците на приетите или неприетите вземания. За синдика съществува задължение за служебно включване на публичните вземания, установени с влязъл в сила акт. В производството по несъстоятелност

е различен режимът на вземанията, възникнали до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност и на тези, възникнали след тази дата, като законодателят не прави разлика дали тези вземания са публични или частни. Вземанията, възникнали до датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност /вкл. публичните, за които няма задължение за служебно включване в списъците/, се предявяват в сроковете по [чл. 686, ал. 1](#) и [чл. 688, ал. 1 ТЗ](#) и за тях се изготвят списъци по [чл. 689 ТЗ](#), които могат да се оспорват в срока по [чл. 690 ТЗ](#), респ. да бъдат предмет на установителни иски по реда на [чл. 694 ТЗ](#). Възникналите до датата на решението на откриване на производството по несъстоятелност и приети вземания, вкл. служебно включените в списъците на приетите вземания, се удовлетворяват след осребряване на активите на длъжника по реда на [чл. 722, ал. 1, т. 1-6, т. 8, т. 10-11 ТЗ](#), като в ред 6 са публичните вземания на държавата и общините, като данъци, мита, такси, задължителни осигурителни вноски и др. Вземанията, възникнали след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, каквито безспорно са процесните, се плащат на падежа съгласно [чл. 639 ТЗ](#), като само в хипотезата на неизпълнение /неплащане на падежа/, те следва да се предявят по реда на [чл. 688, ал. 3 ТЗ](#) и ако бъдат установени по основание и размер да бъдат включени в допълнителен списък. Във втората хипотеза тези вземания се удовлетворяват по реда на [чл. 722, ал. 1 ТЗ](#), като публичните вземания са с поредност по т. 7 – вземания, възникнали след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност и неплатени на падежа.

Поддържа се, че незаконосъобразно съдът приел, че процесите публични вземания не могат да се ползват с привилегиата, дадена от разпоредбата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от Търговския закон, тъй като запорите, наложени с посочените по-горе постановления са вписани в Централния регистър на особените залози след датата на откриване на производството по несъстоятелност срещу длъжника. Поддържа се, че в разпоредбата на чл. 638, ал. 4, изр. 3-то от ТЗ, така и в останалите разпоредби на Търговския закон не е регламентирана пречка за вписване в съответния регистър на обезпечителна мярка, наложена преди откриването на производството по несъстоятелност. Вписването на запорите, наложени с цитираното по-горе постановление за налагане на обезпечителни мерки, не е елемент от фактическия състав от налагането на обезпечителната мярка.

Съдът счита, че становището на жалбоподателя е неоснователно. Съгласно чл. 638, ал. 4, изр. 3 от ТЗ след откриване на производството по несъстоятелност отпада възможността върху имущество на длъжника да бъдат налагани обезпечителни мерки по реда на ДОПК или ГПК, поради което е недопустимо след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност да бъде вписван запор върху имущество на длъжника, дори и да е наложен по-рано, поради това, че вписването разширява последиците на запора и по чл. 722, ал. 1, т. 1 ТЗ създава привилегия. Предвид разпоредбата на чл. 638, ал. 4, изр. 2 от ТЗ вписването в ЦРОЗ на запор, наложен преди откриването на производството по несъстоятелност, не може да бъде противопоставено на останалите кредитори на несъстоятелността. Претендираното вписване не би могло да доведе до последиците претендирани от жалбоподателя и поради разпоредбата на чл. 646, ал. 1, т. 2 от ТЗ съгласно която нищожно по отношение кредиторите

на несъстоятелността е направено след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност не по установения в производството ред учредяване на залог или ипотека върху право или вещ от масата на несъстоятелността. След като самият ТЗ предвижда нищожност на такова учредяване след постановяване на решението за откриване на производството, то липсва основание да се приеме, че в случая учредяването, чиито елемент е вписването, ще породи желаните правни последици и ще създаде привилегия.

В настоящия случай следва да се има предвид и следното: За да обоснове искането си за привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ жалбоподателят се позовава на заповед вписан по реда на ЗОЗ. В настоящия случай дори и да се приеме, че е налице вписване, то следва да се прецени и доколко същото е законосъобразно. Вписването на заповед наложен по реда на ДОПК в ЦРОЗ е било предвидено като процесуална възможност в чл. 26, ал. 3, т. 11 от ЗОЗ за периода от изменението на закона с ДВ, бр. 108 от 2007 г., когато е създадена разпоредбата, до изменението ѝ с ДВ, бр. 105 от 2016 г., в сила от 30.12.2016 г., когато е отпаднала възможността за вписване на посочените заповеди. В настоящия случай вписването, от което претендира права жалбоподателя, е направено на 28.03.19 г., когато ЗОЗ не е предвиждал вече такава възможност. От обстоятелството, че в ЦРОЗ незаконосъобразно е вписан, наложен по реда на ДОПК заповед, жалбоподателят не може да черпи каквито и да било благоприятни правни последици, каквато е привилегията по чл. 722, ал. 1, т. 1 от ТЗ.

С оглед на горното обжалването решение следва да бъде потвърдено.

Водим от горното Софийският апелативен съд

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 1342 от 07.11.2023 г. постановено по т. д. № 1091/2023 г. по описа на Софийски градски съд.

Решението е постановено при участието на синдика на „АНОНИМЪС ВАЙЪЛЕТ ПРОДЪКШЪНС“ ООД-в несъстоятелност, с ЕИК 130424529.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба при условията по чл. 280, ал. 1 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____